

slav Šicel u vezi s kratkom pričom Kalinskoga govori kao o *presjeku prozних poetika književnog raspona i razdoblja hrvatske postmoderne*. Svi pak oni s pravom naglašavaju njegove autorske vrsnoće, među kojima briljiraju, osim *brige za jezik* (književni, razgovorni, materin-

ski kajkavski), briga za *čitateljstvo*, skrb za *estetskom novotarijom* – ukratko, za vlastiti stilogeni preskok. Koji je u domeni samo probranih...

Božica Pažur

ZRCALNA SIMBOLIKA TRAGOVA DAŽDEVNJAKA IVICE GLOGOŠKOGA

(Hrvatska udruga “Muži zagorskoga srca”, knj. 15; urednik –
Ivica Cesarec, Zabok 2015.)

TRAGOVI DAŽDEVNJAKA svojevrsni je autorski poetski *retrovizor*, i to složenije strukture postavljenih *zrcala* (imajući u vidu simboliku ključnih riječi prethodnih autorovih zbirki: ‘ogledala’, ‘odrazi’, ‘u zrcalu’). Izborom iz vlastite standardnojezične i kajkavske poezije – za svečarsku prigodu, uz životnu 60-ljetnicu – te izborom iz (mahom objavljenih) prijevoda francuske (simbolističke) lirike, kao i prijevoda klasične i novije slovenske poezije – *Ivica Glogoški* još jednom provjerava, otvoreno supostavlja karakteristične odslike svojih stihovnih kompetencija. Uz pridodanu likovnu kompetenciju u ilustracijama knjige (portretni crteži Dantea i Baudelairea)! Raspoložujući, takoreći, četverojezičnim iskustvom (primarnim i sekundarnim) iz svojih, sada triju, zbirki (stvaralačkih i sustvaralačkih) – I. Glogoški prijevodno i autorski, dakle, iskazuje svoj književni izbor, ukus, književni uzor, vlastitu filozofiju i projekciju poetskoga teksta, uglavnom na prijelazu 19. u 20. stoljeće (kad je o francuskim kanonima riječ) – kao što iskazuje i izbor njene označiteljske prakse, opredjeljujući se prijevodno za hrvatskojezičnu stilizaciju ponovno toga doba, ili čak raniju (romantičarsku).

Probirujući vlastitim tragovima dobre lektire, Glogoški čitatelja nuka, navodi na povratak

njegovoj osobnoj lektiri, u širem smislu i na – povratak mladosti.

Sva “ozrcaljenja” vođena su, kanda, istom poetikom, pa je teže razlučiti utjecaj prijevodnoga predloška na osobnu kreaciju, ili dominaciju autorskoga pečata nad prijevodnim realizacijama. Kao da je autorovo stvaralaštvo hrvatskoga standardnoga i kajkavskoga jezika produžetak prijevodnoga iskustva – u idejno-motivskom, ekspresijskom pogledu – ili obrnuto...! Pritom valja pohvaliti simbolske dosege sretno izabranog naslova knjige *Tragovi daždevnjaka*, osobito oprečnu dvojnost *vode* i *vatre* koju animalistični znak, daždevnjak, u sebi sažima (a pisac predgovora Ivan Borić već ju je, tu simboliku, senzibilno aktualizirao).

Posebno treba pohvaliti autorov osobni, umjetnički doprinos razvoju hrvatsko-slovenskih književnojezičnih veza.

Prigoda je iz *Tragova daždevnjaka* izdvojiti i podsjetiti na dvojezični prevodilački projekt (hrvatskostandardni i kajkavski) Lamartineovog *Jezerca* (objavljen u časopisu *Kaj* br. 6/2012. i predstavljen 2013. u Medijateci Francuskog instituta) – koji je višestruki i najizrazitiji iskaz autorskoga *koncepta zrcala* Ivica Glogoškoga, u kojem to prijevodno “Jezerišće” doista i jest!

B. Pažur